

Arrest

nr. 284 428 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Libische nationaliteit te zijn, op 14 september 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 maart 2021, dienen op 25 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 17 januari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers gehoord worden op 17 juni 2022.

1.3. Op 17 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 17 augustus 2022.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op 26 juli 1988 geboren in Tripoli, Libië. U bent een moslim van Arabische origine. U studeerde voor tandarts en deed in 2012 een jaar praktijkervaring op in Egypte. Na uw terugkeer uit Egypte werkte u in verschillende gezondheidsinstellingen in Tripoli. In 2018 huwde u met Z.W.R.A. (o.v.X CG X) met wie u in de wijk Khallet el Furjaan ging wonen. Omwille van de verslechterde veiligheidssituatie verhuisden jullie in april 2019. In mei 2019 huurden jullie een huis in Ras Hassan.

In 2019 huurde u een tandartsenpraktijk van het el Fatah ziekenhuis. U nam personeel in dienst en sloot contracten af met bedrijven om u het nodige materiaal te leveren. Het ziekenhuis betaalde leden van de Reda-militie voor de beveiliging van het pand. Half september 2019 kwam S., een bewaker, naar u en eiste dat u hem en drie van zijn collega's 4000 dinar per maand zou betalen. U stelde dat het ziekenhuis voor de bewaking zorgt, dat u met het ziekenhuis een contract heeft en dat hij zijn zaken maar met de ziekenhuisdirectie moet regelen. De volgende dag bleek dat er ingebroken was in uw tandartsenpraktijk en dat er veel materiaal vernield was. U ging naar de directeur en meldde wat er gebeurd was. U liet S. oproepen door de receptie, maar deze ontkende dat hij iets te maken had met wat er gebeurd was. U besloot toen dat het beter was om de mannen te betalen. In februari 2020 ging u twee weken op vakantie naar Europa. Op 1 maart 2020 kwam S. het geld ophalen. Dezelfde dag vroeg M., een andere bewaker, eveneens geld. U zei dat u S. reeds betaald had en hij begon te roepen en u uit te schelden voor leugenaar. Toen u 's avonds naar huis wilde gaan werd u gevraagd in een auto te stappen. U werd naar een lokaal gebracht waar u geslagen werd. Men wilde dat u de 4000 dinar verdubbelde naar 8000 dinar. U stemde in en u mocht naar huis. In juli 2020 was S. blijkbaar achter uw ware inkomsten gekomen en eiste hij 30% van wat u verdiende. U contacteerde vervolgens een verantwoordelijk van de bewakers en legde de situatie uit. De man sprak de bewakers aan. U dacht dat er een oplossing zou gevonden worden en ging naar huis. U werd echter opnieuw meegenomen door gemaskerde mannen en u werd verweten dat u contact had opgenomen met de verantwoordelijke van de bewakers. Indien u dit nogmaals zou doen, zouden ze uw zoon ontvoeren. U besliste daarop om het land te verlaten. Tijdens de voorbereiding van uw vertrek ging u gewoon werken en betaalde u de militieleden het vooropgestelde bedrag.

U vroeg een visum aan om in Spanje te gaan studeren in 2021 en kon dit in februari 2021 in Tunesië gaan ophalen.

Op 17 maart 2021 verliet u Libië samen met uw gezin. Jullie reisden via Istanbul naar Barcelona. Jullie reisden verder met de trein naar België. U kwam aan in België op 20 maart 2021 en u diende op 25 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw paspoort en dat van uw echtgenote, een politieattest van het verlies van uw origineel paspoort en dat van uw echtgenote, een originele geboorteakte van uw echtgenote, een kopie van het rijbewijs van uw echtgenote, een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een woonstbewijs, een uittreksel van het familieregister, een huwelijksakte, een huurcontract tussen u en het ziekenhuis, een contract van Khalat el Furjaan (huis), een geboorteakte van uw kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Libië vreest vermoord te worden door de militie van Reda of dat uw kinderen door dezelfde militie zouden ontvoerd worden. U kan het CGVS hier evenwel niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u het land legaal heeft verlaten op basis van een studentenvisum afgeleverd door Spanje met een geldigheidsduur van 28 februari 2021 tot 10 september 2021. U heeft echter, eens aangekomen in Spanje, vreemd genoeg geen beroep gedaan op internationale bescherming in Spanje, wat mag verbazen. U kan geen dienstige reden aanvoeren waarom u deze opportuniteit onbenut liet. U haalde aan dat u zich veiliger voelde in België omdat u hier mensen kent (CGVS man p.5). Van een persoon die zijn land van origine verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag verwacht worden dat hij zich in het eerste veilige land waar mogelijk beroept op internationale bescherming. De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt niet alleen de ernst van uw vrees maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts haalde u aan dat u reeds in juli 2020 besloot om het land te verlaten. U bent uiteindelijk pas in maart 2021 vertrokken. In de periode tussen juli 2020 en maart 2021 heeft u geen problemen meer ondervonden (CGVS man p.11). De vaststelling dat u nog tien maanden probleemloos in Libië verbleef nadat u besloot het land te verlaten, ondermijnt in ernstige mate de ernst van de door u ingeroepen vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelde dat u de ambassades en de luchthavens gesloten waren (CGVS p.12). Uit de stempels in uw paspoort blijkt nochtans dat u nog verschillende keren het land verlaten heeft na juli 2020 en in 2021, en u vervolgens terugkeerde naar het land (zie paspoort). Moest u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging gekend hebben, kan er aangenomen worden dat u wel al sneller het land zou verlaten hebben. Ook na uw vertrek hebben zich geen problemen gesteld. Uw familie heeft geen problemen gekend. U verklaarde dat het probleem zich op uw werk afspeelde en dat er geen contact met de familie plaatsgevonden had (CGVS man p.6).

Verder moeten er een aantal ongerijmdheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen, de verklaringen van uw echtgenote en de verklaringen die jullie aflegden bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook dit roept twijfels op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote tijdens het gehoor op de DVZ dat de eerste keer dat u door de militie meegenomen werd in 2019 was (zie vragenlijst CGVS man en vrouw). Uw echtgenote stelde tijdens dat gehoor: "Over zijn eerste ontvoering in 2019 heeft hij me niets verteld" (vragenlijst CGVS vrouw vraag 5). U verklaarde op de DVZ dat u een eerste keer in september 2019 benaderd werd en in dezelfde maand opgepakt werd door deze militie (vragenlijst CGVS man vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u in september 2019 een eerste keer benaderd werd, dat u initieel weigerde en dat hierop uw praktijk vernield werd (CGVS man p.9). U heeft tijdens het gehoor op de DVZ niets vermeld aangaande de vernieling van uw praktijk; integendeel: u zou volgens de verklaringen genoteerd tijdens het gehoor bij de DVZ een eerste keer ontvoerd geweest zijn na uw initiële weigering. Dit is toch een wezenlijk verschil in de gang van zaken. U werd bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans geboden om fouten te verbeteren of opmerkingen te maken aangaande het verslag van de DVZ. U verklaarde dat er in het verslag een paar simpele fouten stonden: u liet weten dat jullie in 2019 en niet in 2016 verhuisden en voorts gaf u aan dat het verslag een opsomming van uw problemen betrof en geen gedetailleerde weergave (CGVS man p.2). U liet aldus na om de datum van uw eerste ontvoering te corrigeren, terwijl uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u het verslag bekeken had. De vaststelling dat u geen opmerkingen formuleerde aangaande de datum van uw ontvoering en niets vermeldde over de vernieling van uw praktijk ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Hoewel uw praktijk vernield zou zijn geweest, heeft u het bovendien nagelaten om aangifte te doen bij de politie (CGVS man p.9). Het onderzoek naar het vernielen van eigendom behoort nochtans tot de bevoegdheid van de nationale ordediensten. U haalde aan dat ze toch niets doen. U ging verder en stelde dat u zou vermoord worden als u officieel klacht zou indienen bij de politie (CGVS man p.9). Dit is echter een blote bewering die u niet kan staven.

Bovendien kan er nog aangestipt worden dat u sinds 2016 als werknemer aan de slag was in het ziekenhuis. U zou toen al geweten hebben dat het personeel aldaar afgeperst zou geweest zijn door de militie. U verklaarde immers dat ze van iedereen iets eisen. U wist met andere woorden waar u aan begon. Moest de situatie dermate dramatisch zijn geweest, kan er aangenomen worden dat u er wel van zou afgezien hebben om daar aan de slag te gaan als zelfstandige (CGVS p.12). Voorts kan er van uitgegaan worden dat u zich diepgaand zou informeren over de reikwijdte van het probleem gezien u op de hoogte

was van de gang van zaken in het ziekenhuis (CGVS p.12). U verklaarde immers dat de directeur een vriend van u was. Van iemand in zijn functie kan er van uitgegaan worden dat hij wel weet hoe het er in zijn ziekenhuis aan toe gaat, temeer hij klaarblijkelijk zelf afgeperst werd (CGVS man p.9). Het is dan ook niet geloofwaardig dat wanneer de wanpraktijken in het ziekenhuis dermate ernstig zouden zijn als u verklaart, u hier niet van op de hoogte zou zijn vooraleer u er een praktijk begon daar u er toch zelf al werkte sinds 2016 en de directeur een goede vriend van u was.

Voorts heeft u bijzonder weinig ondernomen om uw situatie te wijzigen. In eerste instantie blijkt dat u sinds 2013 op verschillende plaatsen in Tripoli gewerkt heeft (CGVS man p.7). U heeft voor de problemen in 2019 zouden zijn begonnen geen problemen gehad op een van uw andere werkplekken (CGVS man p.16). Het is in dat opzicht niet ondenkbaar dat u uw praktijk zou stopzetten en elders aan de slag zou gaan moesten uw problemen dermate ernstig zijn geweest. U werd deze optie voorgelegd. U verklaarde dat u niet zomaar kon vertrekken en dat u verschillende verplichtingen had ten aanzien van leveranciers, bovendien zou u een boete moeten betalen (CGVS man p.12). Uw echtgenote stelde eveneens dat jullie financiële situatie verbeterd was sinds u als zelfstandige werkte in het ziekenhuis en dat u een boete zou moeten betalen (CGVS vrouw p.7). Ze haalde eveneens aan dat u contractuele verplichtingen had ten aanzien van leveranciers (CGVS vrouw p.7). Dergelijke bezwaren zijn echter niet overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vreesde voor uw leven en dat van uw kind. Moest u door het betalen van een boete en een aantal administratieve besommeringen de veiligheid van u en uw kind kunnen waarborgen, lijkt dit een vanzelfsprekende keuze. Bovendien zit u in België in net dezelfde situatie. Ook nu heeft u uw werk verlaten, heeft u uw verplichtingen ten aanzien van leveranciers niet nagekomen en heeft u contractbreuk gepleegd. U verklaarde dat u het met de directeur had geregeld en dat u afstand kon doen van het materiaal en geen boete diende te betalen (CGVS man p.12). De gevolgen van een stopzetting van uw praktijk in het ziekenhuis zijn in dat opzicht niet onoverkomelijk. U voegde er vervolgens aan toe dat uw agressoren u overal zouden weten te vinden (CGVS man p.13). In dat opzicht kan er aangestipt worden dat zoals supra reeds aangehaald, de leden van Reda nooit naar u thuis zijn gekomen, ook al wisten ze waar u woonde, en dat ook uw familie, die in een andere wijk woonde, geen problemen heeft ondervonden omwille van u (CGVS man p.13, p.17).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze enkel betrekking hebben op uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand. Wat betreft het huurcontract kan er aangestipt worden dat dit slechts een kopie is en dus gemakkelijk met het nodige knip- en plakwerk kan vervalst worden. Voorts kan u met het contract hoogstens aannemelijk maken dat u werkzaam was in het ziekenhuis en werpt dit geen ander licht op de problemen die u in het ziekenhuis zou ondervonden hebben.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadafi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadafi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad

(Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripoli. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Libische nationaliteit en bent u op 7 april 1996 geboren in Tripoli, Libië. U bent een moslima van Arabische origine. U behaalde uw baccalaureaat in de Engelse literatuur, maar heeft nooit gewerkt. In 2018 huwde u met A.L.M.M. (o.v.X, CG X) met wie u in de wijk Khallet el Furjaan ging wonen. Omwille van de verslechterde veiligheidssituatie verhuisden jullie in april 2019. In mei 2019 huurden jullie een huis in Ras Hassan. Uw echtgenoot werkte in het el Fatah ziekenhuis. Hij werd afgeperst door leden van de Reda militie. Aangezien de bedragen hoog opliepen en de militie ermee dreigde uw kind te ontvoeren, besloten jullie het land te verlaten.

Op 17 maart 2021 verliet u Libië legaal samen met uw gezin. Jullie reisden naar Istanbul en van daar naar Barcelona. Jullie reisden verder met de trein naar België. U kwam aan in België op 20 maart 2021 en u diende op 25 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw paspoort en van dat van uw echtgenoot, een politieattest van het verlies van uw origineel paspoort en van dat van uw echtgenoot, een originele geboorteakte, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van de identiteitskaart van uw echtgenoot, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenoot, een kopie van een woonstbewijs, een uittreksel van het familieregister, een huwelijksakte, een huurcontract tussen uw echtgenoot en het ziekenhuis, een huurcontract van Khalat el Furjaan (huis), een geboorteakte van uw kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot. U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of uit het lopen op een reëel risico op ernstige schade. Wat het verzoek om internationale bescherming in hoofde van uw echtgenoot betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Derhalve kan ook wat u betreft niet besloten worden dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/_algemeen-ambtsbericht-libie-van-*

[september-2021; en de *COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022* van 29 maart 2022](#) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgshoofd Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli

die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tripoli.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat zij nooit de bedoeling gehad hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje en dat verzoeker het visum voor Spanje enkel heeft aangevraagd omdat dit de snelste manier bleek te zijn om naar Europa te komen. Omdat zij niemand kennen in Spanje, en zij naar een land wilden gaan waar zij de juiste informatie zouden krijgen, hebben zij België gekozen. Zij wijzen erop dat zij niet in Spanje hebben verbleven, maar dat ze op 17/03/2021 uit Libië zijn vertrokken en al toekwamen in België op 20/03/2021.

Een eerder vertrek uit Libië was volgens hen niet mogelijk omwille van de Covid-19 pandemie. Verzoeker zou tijdens zijn verblijf in Libië de milities geld hebben betaald, waardoor zij geen problemen kenden en zijn zoon niet werd ontvoerd. De stempels in zijn paspoort wenst hij te verklaren stellende dat hij twee keer naar Egypte reisde voor zijn werk en een keer om zijn zieke moeder te bezoeken. Hij reisde twee keer naar Tunesië om zijn visum te regelen zodat hij Libië samen met zijn gezin kon verlaten.

M.b.t. de tegenstrijdige verklaringen stellen verzoekers dat zij volharden in de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, namelijk dat verzoeker in september 2019 een eerste keer werd benaderd, maar weigerde hierop in te gaan, waardoor zijn praktijk werd vernield. Toen hij dit merkte, is hij dit onmiddellijk gaan melden. Hij werd in 2019 enkel bedreigd maar niet ontvoerd, wat verzoekster ook had benadrukt tijdens haar onderhoud bij het CGVS.

Het heeft volgens hen geen zin om een klacht in te dienen bij de politie in Libië daar die toch geen stappen ondernemen.

Verzoeker zou pas enige tijd nadat hij begon te werken in het ziekenhuis in 2016 vernomen hebben dat de milities sommige afdelingen van het ziekenhuis afpersten. De milities zouden hem zijn beginnen afpersen in 2019 toen hij binnen het ziekenhuis als zelfstandige tandarts aan de slag ging. Omdat hij op het einde bijna 30% van zijn loon diende af te staan en ze ermee dreigden hun zoontje te ontvoeren, zouden ze besloten hebben om het land te verlaten. Het zou hem niet verweten kunnen worden dat hij er niets aan zou hebben gedaan om zijn situatie te verbeteren nu hij getracht heeft te blijven betalen.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat het CGVS sedert 2014 de subsidiaire beschermingsstatus toekent omwille van de ernstige situatie in Libië en het er allerm minst veilig is. Zij stellen dat het land zich in een staat van *civil conflict* bevindt waarbij zeer laks wordt omgesprongen met de mensenrechten en dat ondanks het zogenaamde *cease-fire agreement* van 2020 de gewapende machten op hun hoede blijven en er steeds gewelddadige aanvallen en mensenrechtenschendingen kunnen plaatsvinden. Er is volgens hen geen vooruitzicht op een concrete verbetering van de situatie, aangezien de vechtende partijen alleen een ‘zeer gebrekkige overeenstemming’ hebben kunnen bereiken. De objectieve bronnen maken volgens verzoekers melding van honderden slachtoffers en duizenden ontheemden en geven aan dat er zowel sprake is van gevechten op de grond als bomaanslagen en luchtaanvallen. Zij wijzen erop dat zij vergezeld zijn van een minderjarig kind, waardoor zij kwetsbaar zijn. De macht en het geweld van de milities mag volgens hen niet worden onderschat. Verzoeker meent in het vizier te zullen komen van de milities omdat hij weigerde om de bewakers van het ziekenhuis te betalen. Omdat hij geen aanhanger is van een militie of groepering zou hij ook niet kunnen genieten van

bijstand en bescherming. De milities zouden ook sporadisch conflicten en gevechten uitlokken. Er is volgens verzoekers allerm minst sprake van stabiliteit in het land. Verzoekers beroepen zich op de rechten van het kind vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 22bis van de Grondwet en stellen dat zij het recht hebben om in menswaardige en veilige omstandigheden op te groeien.

Vervolgens stellen zij dat Libië opnieuw geteisterd wordt door gewapende conflicten en dat de situatie er allesbehalve stabiel is. Zij wijzen erop dat de VN Veiligheidsraad het mandaat van UNSMIL verlengd heeft tot minstens 31 oktober 2022 gelet op de verslechterde veiligheidssituatie. De VN zou de gewelddadige conflicten van 27 augustus 2022 ook streng hebben veroordeeld. Zij stellen dat de veiligheidssituatie voornamelijk in de hoofdstad Tripoli zorgwekkend is en dat die stad momenteel de zwaarste gevechten kent in twee jaar tijd. Het CGVS baseert zich volgens hen op achterhaalde informatie om te besluiten dat er geen sprake is van willekeurig geweld in Libië.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift verwijzen verzoekers naar volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- AGII, *Bescherming van Libiërs*, 27/11/2014;
- *Critical Threats, Backgrounder: Fighting Forces in Libya*, 03/03/2016;
- ECOI, *2021 Country Report on Human Rights Practices: Libya*;
- Amnesty International, *Amnesty International Report 2021/22; The State of the World's Human Rights Libya 2021*;
- Crisis 24, *Libya: Security situation to remain unstable through at least late August /update 2*, 31/07/2022;
- International Peace Institution, *The Situation in Libya: Reflections on Challenges and Ways Forward*, June 2022;
- UN Security Council, *The situation in Libya*, 28/07/2022;
- Persconferentie VN Veiligheidsraad, 01/09/2022;
- UN Human Rights Council, *Report of the Independent Fact-Finding Mission on Libya*, 27/06/2022;
- Persartikel Al Jazeera, *Libyan armed factions clash on outskirts of Tripoli*, 03/09/2022;
- Persartikel Al Jazeera, *Is Libya on the brink of another civil war?*, 28/08/2022;
- Persartikel Al Jazeera, *Several killed in clashes between Libyan armed groups in Tripoli*, 22/07/2022;
- Persartikel Crisis 24, *Libya: Security situation to remain unstable through at least July /update 1*, 02/07/2022;
- CNN, *Libya suffered its deadliest fighting in years. Here's what to know about the crisis*, 29/08/2022;
- BBC News Africa, *Libya clashes: UN calls for ceasefire after 32 killed*, 28/08/2022.

3.2. Op 17 januari 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie in Libië en refereert aan volgende nieuwe stukken die hij tevens bijvoegt:

- COI Focus Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022;
- COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan

de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asielrelaas van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers vrezen dat zij bij terugkeer naar Libië vermoord zullen worden door de militie van Reda of dat hun kinderen door dezelfde militie zouden ontvoerd worden.

In de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal de internationale bescherming toe te kennen aan verzoekers omdat:

- i) zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Spanje;
- ii) zij in de periode tussen juli 2020 en maart 2021 geen problemen hebben ondervonden;
- iii) verzoeker meerdere keren zijn land heeft verlaten en er terug naartoe is gereisd;
- iv) er een aantal ongerijmdheden zijn tussen de verschillende verklaringen m.b.t. het feit of verzoeker al dan niet ontvoerd werd toen hij een eerste keer benaderd werd door S.;
- v) verondersteld kan worden dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de wanpartijen in het ziekenhuis vooraleer hij er een praktijk begon daar hij er al werkte sinds 2016 en de directeur een goede vriend van hem was;
- vi) verzoeker bijzonder weinig heeft ondernomen om zijn situatie te wijzigen nu a) hij sinds 2013 op verschillende plaatsen in Tripoli heeft gewerkt; b) hij geen problemen heeft gekend op zijn andere werkplaatsen; c) zijn verklaring, dat hij niet zomaar kon vertrekken wegens verplichtingen ten aanzien van leveranciers, niet dienstig is nu hij door zijn vertrek in België zijn werk eveneens heeft moeten achterlaten;

vii) de door verzoekers neergelegde documenten voorgaande vaststellingen niet doen ombuigen nu deze enkel betrekking hebben op hun identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand en het huurcontract hoogstens aantoont dat verzoeker werkzaam was in het ziekenhuis, maar geen licht werpt op de problemen die hij daar ondervonden zou hebben.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.3. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de houding van verzoekers niet strookt met de houding van personen die beweren uit vrees voor hun leven hun land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekers internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achten.

Verzoekers lieten na om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje, terwijl verzoeker een visum voor Spanje had aangevraagd met het oog op het volgen van studies en verzoekers wel degelijk twee nachten hebben doorgebracht op het Spaanse grondgebied (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ, punt 37). Dergelijke houding getuigt niet van een dringende nood aan internationale bescherming. Immers, zoals terecht wordt toegelicht in de bestreden beslissing kan van een persoon die zijn land van origine verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging verwacht worden dat hij zich in het eerste veilig land waar mogelijk beroept op internationale bescherming en dat de vaststelling dat zij dit niet gedaan hebben, niet alleen de ernst van hun vrees maar tevens ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen ondermijnt. Verzoekers kunnen hier geen ander licht op werpen door uiteen te zetten dat zij liever een verzoek om internationale bescherming indienden in België dan in Spanje omdat zij er niemand kennen en omdat zij de juiste informatie wilden bekomen. Het gegeven dat zij nooit in Spanje hebben verbleven, nu zij reeds 3 dagen na hun vertrek in België zijn aangekomen, doet aan voorgaande vaststellingen, alsook aan het feit dat hoegenaamd enige afbreuk.

Daarnaast staat verzoekers beslissing om, ondanks de afpersingen, zijn herkomstland uit en dan vervolgens weer in te reizen haaks op de ernst van de voorgehouden feiten. Het is uitermate eigenaardig dat verzoeker zou beslissen om naar Italië te reizen om een beetje “andere gedachten te krijgen” en daar naar een voetbalmatch te gaan kijken indien hij op dat moment volgens zijn verklaringen reeds meer dan een half jaar werd afgeperst, zijn tandartsenpraktijk door zijn afpersers werd vernield en op dat moment de psychologische druk heel hoog was omdat zijn afperser de werknemers van zijn praktijk lastig vielen. Dat hij zijn vrouw en kinderen, ondanks de afpersingen alleen zou laten voor een plezierreis, ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De ernst van de door verzoekers voorgehouden vrees alsook de geloofwaardigheid van hun relaas wordt des te meer onderuit gehaald nu verzoeker in januari 2021 een reis ondernam naar Egypte (CGVS verhoor, p. 3), terwijl hij reeds in juli 2020 had beslist om zijn land te verlaten nadat hij onder druk werd gezet om 30% van zijn loon af te staan, hij werd meegenomen, hard werd aangepakt, bloed aan zijn hoofd had en ermee bedreigd werd dat indien hij met iemand zou praten, ze zijn zoon zouden ontvoeren (CGVS verhoor, p. 11). Dat een eerder vertrek uit Libië niet mogelijk was omwille van de Covid-19 pandemie, wat hij *post-factum* poneert in zijn verzoekschrift, is allerm minst ernstig te noemen nu verzoeker wel in staat was om in volle covid-pandemie naar Egypte te reizen. Bovendien stippen verzoekers in het verzoekschrift uitdrukkelijk aan dat verzoeker twee keer naar Tunesië reisde en één maal naar Egypte, waaromtrent dient vastgesteld te worden dat zowel Egypte als Tunesië het Vluchtelingenverdrag hebben geratificeerd, respectievelijk op 22 mei 1981 en op 24 oktober 1957, en dat er geen dienstige verantwoording wordt geboden voor het feit dat zij nalieten om de Egyptische of de Tunesische autoriteiten te verzoeken om bescherming. De volgende motieven worden door de Raad bijgetreden: *“Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u het land legaal heeft verlaten op basis van een studentervisum afgeleverd door Spanje met een geldigheidsduur van 28 februari 2021 tot 10 september 2021. U heeft echter, eens aangekomen in Spanje, vreemd genoeg geen beroep gedaan op internationale bescherming in Spanje, wat mag verbazen. U kan geen dienstige reden aanvoeren waarom u deze opportuniteit onbenut liet. U haalde aan dat u zich veiliger voelde in België omdat u hier mensen kent (CGVS man p.5). Van een persoon die zijn land van origine verlaat omwille van een gegronde vrees voor vervolging mag verwacht worden dat hij zich in het eerste veilige land waar mogelijk beroept op internationale bescherming. De vaststelling dat u dit niet gedaan heeft, ondermijnt niet alleen de ernst van uw vrees maar tevens ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.*

Voorts haalde u aan dat u reeds in juli 2020 besloot om het land te verlaten. U bent uiteindelijk pas in maart 2021 vertrokken. In de periode tussen juli 2020 en maart 2021 heeft u geen problemen meer

ondervonden (CGVS man p.11). De vaststelling dat u nog tien maanden probleemloos in Libië verbleef nadat u besloot het land te verlaten, ondermijnt in ernstige mate de ernst van de door u ingeroepen vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelde dat u de ambassades en de luchthavens gesloten waren (CGVS p.12). Uit de stempels in uw paspoort blijkt nochtans dat u nog verschillende keren het land verlaten heeft na juli 2020 en in 2021, en u vervolgens terugkeerde naar het land (zie paspoort). Moest u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging gekend hebben, kan er aangenomen worden dat u wel al sneller het land zou verlaten hebben. Ook na uw vertrek hebben zich geen problemen gesteld. Uw familie heeft geen problemen gekend. U verklaarde dat het probleem zich op uw werk afspeelde en dat er geen contact met de familie plaatsgevonden had (CGVS man p.6).” Waar verzoekers opmerken dat het normaal is dat zij geen problemen meer kenden omdat verzoeker altijd tegemoet is gekomen aan de eisen tot betaling, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande motieven en evenmin aan de vaststelling dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekers familie nooit problemen heeft gekend en dat de afpersers verzoekers nooit benaderd zouden hebben bij zijn thuis, hoewel zij kennis hadden van zijn woonplaats (CGVS verhoor, p. 13 en 17).

4.3.4. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar geoordeeld wordt dat het uitermate eigenaardig is dat verzoeker een praktijk zou starten in een ziekenhuis waar hij al drie jaar werkt (CGVS verhoor, p. 7) wetende dat er zich afpersingen voordoen (CGVS verhoor, p. 12). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker desalniettemin niet zou geweten hebben dat het zo “uitgebreid” was en dat “die bedragen opgeëist werden”, te meer nu hij tegelijk verklaarde dat ze “van iedereen iets eisten” (CGVS verhoor, p. 12) en de directeur van het ziekenhuis een vriend van hem was die bovendien zelf werd afgeperst en zelfs meer betaalde dan het nodige (CGVS verhoor, p. 9). Dat verzoeker er dan toch voor koos om, ondanks zijn kennis omtrent de wijdverspreide afpersing in het ziekenhuis, er zijn eigen praktijk te beginnen, terwijl hij voorheen en sedert 2013 ook op andere plaatsen werkzaam is geweest (CGVS verhoor, p. 7) en hij hier nooit problemen heeft gekend (CGVS verhoor, p. 16), tart alle verbeelding. Mede rekening houdend met de veelvuldige reizen zoals *supra* aangestipt, met het gegeven dat verzoeker, die niet onwetend kon zijn van de afpersingen in het ziekenhuis toen hij zijn praktijk er begon, met het feit dat hij eerder tewerkgesteld was op andere plaatsen en hierbij nooit problemen had gekend en blijkens zijn verklaringen andere collega's op andere plaatsen konden gaan werken (CGVS verhoor, p. 8), heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld wat volgt: “Bovendien kan er nog aangestipt worden dat u sinds 2016 als werknemer aan de slag was in het ziekenhuis. U zou toen al geweten hebben dat het personeel aldaar afgeperst zou geweest zijn door de militie. U verklaarde immers dat ze van iedereen iets eisten. U wist met andere woorden waar u aan begon. Moest de situatie dermate dramatisch zijn geweest, kan er aangenomen worden dat u er wel van zou afgezien hebben om daar aan de slag te gaan als zelfstandige (CGVS p.12). Voorts kan er van uitgegaan worden dat u zich diepgaand zou informeren over de reikwijdte van het probleem gezien u op de hoogte was van de gang van zaken in het ziekenhuis (CGVS p.12). U verklaarde immers dat de directeur een vriend van u was. Van iemand in zijn functie kan er van uitgegaan worden dat hij wel weet hoe het er in zijn ziekenhuis aan toe gaat, temeer hij klaarblijkelijk zelf afgeperst werd (CGVS man p.9). Het is dan ook niet geloofwaardig dat wanneer de wanpraktijken in het ziekenhuis dermate ernstig zouden zijn als u verklaart, u hier niet van op de hoogte zou zijn vooraleer u er een praktijk begon daar u er toch zelf al werkte sinds 2016 en de directeur een goede vriend van u was.”

Bovendien kunnen ze in het verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden als zouden ze geen problemen hebben gekend omdat ze tijdens hun verblijf in Libië de afpersers steeds betaalden, nu verzoeker herhaaldelijk onder druk werd gezet om het bedrag op te drijven, zoals *supra* uiteengezet. De volgende motieven worden door verzoekers op geen enkele wijze ontkracht: “Voorts heeft u bijzonder weinig ondernomen om uw situatie te wijzigen. In eerste instantie blijkt dat u sinds 2013 op verschillende plaatsen in Tripoli gewerkt heeft (CGVS man p.7). U heeft voor de problemen in 2019 zouden zijn begonnen geen problemen gehad op een van uw andere werkplekken (CGVS man p.16). Het is in dat opzicht niet ondenkbaar dat u uw praktijk zou stopzetten en elders aan de slag zou gaan moesten uw problemen dermate ernstig zijn geweest. U werd deze optie voorgelegd. U verklaarde dat u niet zomaar kon vertrekken en dat u verschillende verplichtingen had ten aanzien van leveranciers, bovendien zou u een boete moeten betalen (CGVS man p.12). Uw echtgenote stelde eveneens dat jullie financiële situatie verbeterd was sinds u als zelfstandige werkte in het ziekenhuis en dat u een boete zou moeten betalen (CGVS vrouw p.7). Ze haalde eveneens aan dat u contractuele verplichtingen had ten aanzien van leveranciers (CGVS vrouw p.7). Dergelijke bezwaren zijn echter niet overtuigend. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vreesde voor uw leven en dat van uw kind. Moest u door het betalen van een boete en een aantal administratieve besommeringen de veiligheid van u en uw kind kunnen waarborgen, lijkt dit een vanzelfsprekende keuze. Bovendien zit u in België in net dezelfde situatie. Ook nu heeft u uw werk verlaten, heeft u uw verplichtingen ten aanzien van leveranciers niet nagekomen en heeft u contractbreuk

gepleegd. U verklaarde dat u het met de directeur had geregeld en dat u afstand kon doen van het materiaal en geen boete diende te betalen (CGVS man p.12). De gevolgen van een stopzetting van uw praktijk in het ziekenhuis zijn in dat opzicht niet onoverkomelijk. U voegde er vervolgens aan toe dat uw agressoren u overal zouden weten te vinden (CGVS man p.13). In dat opzicht kan er aangestipt worden dat zoals supra reeds aangehaald, de leden van Reda nooit naar u thuis zijn gekomen, ook al wisten ze waar u woonde, en dat ook uw familie, die in een andere wijk woonde, geen problemen heeft ondervonden omwille van u (CGVS man p.13, p.17)."

4.3.5. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van hun relaas verder ondermijnen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissingen, blijkt uit het verhoor bij de DVZ dat verzoeker verklaarde dat hij in september 2019 benaderd werd door een militielid die 4.000 dinar eiste als beschermingsgeld en dat hij omdat hij weigerde dit te betalen in dezelfde maand werd opgepakt en naar hun kantoor werd gevoerd, waar hij enkele uren had vastgezeten (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst man, 21.01.2021, punt 5). Verzoeker maakte aldus geen melding van een vernieling van zijn praktijk, wat hij nochtans wel verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS verhoor, p. 9). Verzoekster maakte bij de DVZ eveneens melding van een ontvoering van haar man, waarbij zij preciseerde dat dit was in 2020 en dat haar man haar vertelde dat hij voorheen ook al ontvoerd was geweest, maar hierover niets heeft verteld (AD CGVS, Vragenlijst verzoekster, 13.01.2022, punt 5.) Verzoekster gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien expliciet aan dat de eerste ontvoering van haar man niet dateert van 2020, doch wel van 2019 (CGVS verhoor verzoekster, p. 2). Door in het verzoekschrift dan weer plots te stellen dat verzoeker niet ontvoerd is geweest in 2019 en dat toen enkel zijn praktijk werd vernield, gaan zij lijnrecht in tegen hun verklaringen zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier. Door zich zonder enige verantwoording bovendien te schragen achter één bepaalde versie van de feiten zijn zij niet in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas te doen opheffen. De volgende motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *"Verder moeten er een aantal ongerijmdheden opgemerkt worden tussen uw verklaringen, de verklaringen van uw echtgenote en de verklaringen die jullie aflegden bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook dit roept twijfels op bij de ernst van uw nood aan bescherming.*

Zo verklaarden zowel u als uw echtgenote tijdens het gehoor op de DVZ dat de eerste keer dat u door de militie meegenomen werd in 2019 was (zie vragenlijst CGVS man en vrouw). Uw echtgenote stelde tijdens dat gehoor: "Over zijn eerste ontvoering in 2019 heeft hij me niets verteld" (vragenlijst CGVS vrouw vraag 5). U verklaarde op de DVZ dat u een eerste keer in september 2019 benaderd werd en in dezelfde maand opgepakt werd door deze militie (vragenlijst CGVS man vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u in september 2019 een eerste keer benaderd werd, dat u initieel weigerde en dat hierop uw praktijk vernield werd (CGVS man p.9). U heeft tijdens het gehoor op de DVZ niets vermeld aangaande de vernieling van uw praktijk; integendeel: u zou volgens de verklaringen genoteerd tijdens het gehoor bij de DVZ een eerste keer ontvoerd geweest zijn na uw initiële weigering. Dit is toch een wezenlijk verschil in de gang van zaken. U werd bij aanvang van het gehoor op het CGVS de kans geboden om fouten te verbeteren of opmerkingen te maken aangaande het verslag van de DVZ. U verklaarde dat er in het verslag een paar simpele fouten stonden: u liet weten dat jullie in 2019 en niet in 2016 verhuisden en voorts gaf u aan dat het verslag een opsomming van uw problemen betrof en geen gedetailleerde weergave (CGVS man p.2). U liet aldus na om de datum van uw eerste ontvoering te corrigeren, terwijl uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat u het verslag bekeken had. De vaststelling dat u geen opmerkingen formuleerde aangaande de datum van uw ontvoering en niets vermeldde over de vernieling van uw praktijk ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

4.3.6. Verzoekers betwisten tenslotte niet dat zij geen enkele poging hebben ondernomen om zich tot politionele en/of gerechtelijke instanties te wenden om bescherming te verkrijgen en stellen louter in hun verzoekschrift dat het in hun herkomstland geen zin heeft om een klacht in te dienen tegen de politie. De Raad dient er toch op te wijzen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit in het geval van verzoekers wel gebeurd is daar zij zelf aangeven geen klacht te hebben ingediend tegen de afpersers of de vernielers van verzoekers praktijk. De Raad is de

mening toegedaan dat verzoekers ook geen aannemelijke verklaring geven waarom zij niet bij machte waren om alle rechtsmiddelen uit te putten in hun land van herkomst. De Raad schaaft zich achter het desbetreffende motief in de bestreden beslissing: *“Hoewel uw praktijk vernield zou zijn geweest, heeft u het bovendien nagelaten om aangifte te doen bij de politie (CGVS man p.9). Het onderzoek naar het vernielen van eigendom behoort nochtans tot de bevoegdheid van de nationale ordediensten. U haalde aan dat ze toch niets doen. U ging verder en stelde dat u zou vermoord worden als u officieel klacht zou indienen bij de politie (CGVS man p.9). Dit is echter een blote bewering die u niet kan staven.”*

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven kan de Raad volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

Verzoekers maken doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Libië zouden hebben gekend.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Libië in het algemeen en in Tripoli (Tripolitanië), waar verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek heeft gewoond, in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De Raad brengt in herinnering dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Tripolitanië aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschillende elementen in rekening dienen gebracht te worden. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Tripolitanië te verlaten.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de voor 24 december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld. Het in de oostelijke stad Benghazi zetelende Libische parlement zegde vervolgens in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen

en twee premiers. Op 10 maart 2022 probeerde Fathi Bashagha om met een gewapend konvooi Tripoli te bereiken vanuit Misrata, maar keerde om toen duidelijk werd dat hij op gewapende tegenstand zou stoten. Het kwam hierbij niet tot een gewapende confrontatie. Op 17 mei 2022 probeerde Bashagha met een nachtelijke raid naar Tripoli te geraken, maar hij slaagde niet in zijn opzet. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat er eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond ging om rivaliserende groeperingen die elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden.

Aldus wordt de huidige veiligheidssituatie in Libië grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha.

Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen, 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden, waarvan er 20 geregistreerd werden in de regio Tripolitanië.

Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven, waarvan 42 doden in Tripolitanië vielen. Het zwaartepunt ligt in Tripoli, gevolgd door Misrata. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Ook in 2022 bleef het aantal veiligheidsincidenten en het aantal te betreuren burgerslachtoffers laag. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen, weliswaar viel de meerderheid van de dodelijke burgerslachtoffer door gevechten tussen gewapende groepen waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. Wederom vonden zeven van de twaalf incidenten met burgerdoden plaats in het Westen, vier ervan in Tripoli, de anderen in Mellitah en Sabratha. Bij deze incidenten vielen zeventien doden, veertien ervan in Tripoli. Alle doden in de hoofdstad waren het gevolg van gevechten tussen gewapende groepen. Hoewel veel van deze gevechten en schietpartijen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Libische burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de geweldsopstoten in Tripoli.

Uit de aanvullende nota van 17 januari 2023 blijkt dat ook het Office for the coordination of Humanitarian Affairs van de Verenigde Naties (OCHA) in een situation report van 24 augustus 2022 schreef dat de algemene veiligheidssituatie in Libië aanzienlijk verbeterd is door de ondertekening van het staakt-het-vuren in oktober 2020 en de daaropvolgende vorming van de regering van nationale eenheid (Government of National Union, GNU) in maart 2021. Meer ontheemden keren terug naar hun plaatsen van herkomst dankzij het staken van grootschalige vijandelijkheden, aldus OCHA.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse vluchten zijn toegenomen en dat er in het westen van het land internationale vluchten waren vanaf de luchthaven Mitiga in Tripoli en de luchthaven in Misrata. Eerder bestonden er al vluchten naar Turkije en Egypte. Vluchten tussen Tripoli en Caïro werden in april 2021 hervat. Nieuwsberichten kondigden de hervatting aan van vluchten vanuit Tunesië naar Tripoli en Benghazi en vanuit Algerije (Algemeen Ambtsbericht Libië, september 2021, p. 24).

In de huidige stand van zaken is er geen sprake van een "uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie

waarnaar verzoekers middels hun verzoekschrift verwijzen ligt in dezelfde lijn en is niet van die aard voorgaande vaststellingen te ontcrachten.

Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt blijkt niet dat burgers in Tripoli louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen.

Voorts maken verzoekers geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico lopen dan andere burgers op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. *In casu* getuigen de elementen die verzoekers aanreiken niet van een verhoogd risico waar zij wijzen op het feit dat zij minderjarige kinderen hebben. Daarnaast kunnen zij zich evenmin dienstig beroepen op het gegeven dat zij door milities bedreigd worden, nu de Raad geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas, zoals *supra* uitgebreid wordt toegelicht. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker nog contact heeft met zijn ouders in Libië, hij er nog twee broers heeft en zoals *supra* reeds gesteld, zijn familie er geen problemen heeft ondervonden (CGVS verhoor, verzoeker, p. 6). Verzoekster verklaarde nog in contact te zijn met haar ouders die in Tripoli wonen (CGVS verhoor verzoekster, p. 4). Verzoekers brengen aldus geen persoonlijke omstandigheden aan op grond waarvan, in vergelijking met een ander persoon, zij een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

4.6. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

4.8. Waar verzoekers zich nog beroepen op de rechten van het kind vervat in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en artikel 22bis van de Grondwet en stellen dat zij het recht hebben om in menswaardige en veilige omstandigheden op te groeien, stelt de Raad vast dat zij niet *in concreto* uiteenzetten op welke wijze voormelde bepalingen zouden zijn geschonden. Dat de bestreden beslissingen genomen werden in strijd met het belang van het kind, kan niet worden weerhouden.

4.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO